

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 754/2021
24.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници 74 тужилаца, чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж. 268/19 од 16.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 268/19 од 16.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж. 268/19 од 16.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П. 250/15 од 19.11.2018. године, ставом 1.-74. изреке одбијени су као неосновани тужбени захтеви тужилаца којима је тражено да се обавезе тужена да сваком од тужилаца на име накнаде штете због неисплаћеног потраживања, исплати износ наведен овим ставом изреке, са законском затезном каматом од 18.11.2002. године до исплате. Ставом 75. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 268/19 од 16.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и првостепена пресуда је потврђена у ставовима од један до седамдесетчетири (закључно са 74. ставом). Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужене и укинута одлука о трошковима поступка садржана у ставу седамдесетпетом изреке и у укинutom делу предмет је враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, с тим што је предложено да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе у бројним предметима који се воде пред Основним судом у Сјеници, те због

потребе да Врховни касациони суд разматра правна питања у општем интересу и потребе новог тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/2020), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужилаца за накнаду имовинске штете због неизвршења потраживања из радног односа, утврђених а само делом намиренних у стечајном поступку вођеном над бившим послодавцем предузећем „Весна“ из Сјенице, које је по спроведеном поступку стечаја брисано из регистра АПР 01.12.2012. године. Износ утврђеног потраживања и износ намирења за сваког од бивших запослених је наведен у решењу о главној деоби од 24.09.2007. године, а у решењу о намирењу од 21.02.2014. године наведен је још и износ намирења по закључењу стечајног поступка. Неисплаћену разлику као имовинску штету тужиоци потражују у овој парници тужбом поднетом 28.01.2015. године. У ситуацији неиспуњеног услова да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року, одбијајућом одлуком о захтевима за накнаду имовинске штете према туженој, није одступљено од судске праксе. Нема ни потребе да се о изјављеној ревизији одлучује ради разматрања правног питања од општег интереса или новог тумачења права након закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 02.11.2018. године у поступку разматрања спорног правног питања Спп 6/16, иницираног од стране управо Основног суда у Сјеници.

У конкретном случају, одлучено је у складу са наведеним закључком Врховног касационог суда који гласи: Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, као и одлука којима су у стечајном поступку утврђена потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Ревизија није прихватљива у наводима о потреби новог тумачења права. Изнето становиште Врховног касационог суда односи се и на ситуацију окончаног стечајног поступка пре почетка примене чланова 8а до 8в Закона о уређењу судова, односно Закона о заштити права на суђење у разумном року, с обзиром да је постојала могућност изјављивања уставне жалбе због повреде наведеног права у смислу члана 170. Устава Републике Србије и надлежност Уставног суда да утврди повреду права на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетне дозвољености ревизије и одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је недозвољена ревизија изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе.

Тужба у овој ствари је поднета 17.03.2015. године, са захтевима тужилаца као обичних супарничара за исплату наведених износа, који представљају износ вредности предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде за сваког тужиоца посебно, а у тужби је вредност предмета спора назначена износом од 75.133,00 динара. Првостепена пресуда је донета 19.11.2018. године, а другостепена пресуда је донета 16.04.2019. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС. Одредбом члана 479. став 6. истог закона, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је утврдио да изјављена ревизија није дозвољена и одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић